

Fråga om överklagande av dom i mål om betalningsskyldighet för gatukostnadsersättning

Mark- och miljödomstolens dom i mål F 1921-12

Beslut

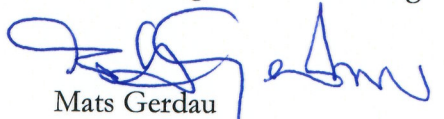
Kommunstyrelsen beslutar att inte överklaga mark- och miljödomstolens dom i mål nr F 1921-12, meddelad 17 mars 2014.

Detta beslut fattas av kommunstyrelsens ordförande med stöd av 6 kap 36 § kommunalagen och punkten 1 i kommunstyrelsens delegationsordning.

Skäl för beslutet

I plan- och bygglagen anges att fastighetsägarnas betalningsskyldighet för gatukostnadsersättning inträder när den anläggning som ersättningen avser, kan för hans fastighet användas för avsett ändamål. Frågan i målet som avgjordes genom dom den 17 mars 2014 (mål nr F 1921-12) var om kommunen får debitera gatukostnader för en fastighet som inte var bildad vid denna tidpunkt. Mark- och miljödomstolen kom fram till att det inte finns stöd i plan- och bygglagen för att debitera ersättning för gatukostnader för andra fastigheter än dem som fanns när betalningsskyldigheten inträdde. Kommunstyrelsen bedömer att kommunen inte bör överklaga domen då mark- och miljödomstolen.

Detta beslut fattas av ordförande då kommunstyrelsens avgörande inte kan avvaktas på grund av att beslut om överklagande måste fattas inom överklagandetiden, som går ut den 7 april 2014. Även om kommunstyrelsen sammanträder den dagen, finns inte tid för att hantera frågan inom överklagandetiden, om beslut fattas först den dagen.

Mats Gerdau
Kommunstyrelsens ordförande

Kommunstyrelsen

Överklagande av dom i mål nr F 1921-12

Beslut

Kommunstyrelsen beslutar att Mark- och miljödomstolens dom i mål nr F 1921-12, meddelad 17 mars 2014, ska överklagas. Detta beslut fattas av kommunstyrelsens ordförande med stöd av 6 kap 36 § kommunallagen och punkten 1 i kommunstyrelsens delegationsordning.

Skäl för beslutet

Kommunens tolkning av 6 kap 35§ äldre plan- och bygglagen är att tidpunkten för färdigställandet av de allmänna anläggningarna är en tidigaste möjliga tidpunkt att debitera gatukostnadsersättning och att kommunen själv kan välja när debitering ska ske så länge preskription inte inträtt. Förfarandet att lägga de faktiska fastighetsförhållandena vid debiteringstillfället som grund för debiteringen bedöms vila på skälig och rättvis grund och är även förenligt med de två gatukostnadspolicys som kommunen tagit fram. Genom ett överklagande av domen ges möjlighet att få detta förfaringsätt prövat.

Detta beslut fattas av ordförande då nämndens avgörande inte kan avvaktas på grund av att överklagandet måste vara domstolen tillhanda senast 7 april 2014.

Mats Gerdau

Kommunstyrelsens ordförande

Kommunstyrelsen

Överklagande av dom i mål nr F 1921-12

Förslag till beslut

Kommunstyrelsen beslutar att Mark- och miljödomstolens dom i mål nr F 1921-12 ska överklagas.

Ärendet

Mark- och exploateringsenheten har efter färdig gatuutbyggnad i SV Lännersta 1A och 1B verkställt kommunstyrelsens beslut om uttag av gatukostnadsersättningar inom fördelningsområdet (KS 2006-05-08 §89). Debitering av gatukostnadsersättning skedde i maj 2009 och det takbelopp som kommunstyrelsen beslutat om fördelades mellan de fastigheter som existerade vid själva debiteringstillfället.

Mellan tidpunkten för anläggningarnas färdigställande och kommunens debitering av gatukostnader tillkom en fastighet i fördelningsområdet genom att en fastighet, efter marköverföring mellan två fastigheter, uppfyllde detaljplanens krav för delbarhet. Den nytillkomna fastigheten debiterades gatukostnadsersättning med hänvisning till kommunstyrelsens beslut om uttag av gatukostnader samt att det var de fastighetsförhållanden som rådde vid debiteringstillfället som skulle vara gällande. Fastighetsägaren bestred sin gatukostnadsfaktura med motivering att dennes fastighet inte existerade vid kommunstyrelsens beslut om uttag av gatukostnader.

Efter en tids skriftväxling parterna emellan lämnade kommunen till sist in en stämningsansökan mot fastighetsägaren till domstol. Ärendet har därefter avgjorts i Mark- och miljödomstolen där dom meddelades 17 mars 2014 (se bilaga). Domstolen har ogillat kommunens käromål och hänvisar bland annat till 6 kap. 35 § första stycket i äldre plan- och bygglagen (ÄPBL) som anger att skyldigheten för en fastighetsägare att ersätta kommunens kostnader för gator och allmänna anläggningar inträder när den anläggning som ersättningen avser kan för hans fastighet användas för avsett ändamål. Domstolens inställning är att kostnader för de allmänna anläggningarna endast kan fördelas mellan de fastigheter som existerade inom fördelningsområdet vid tidpunkten när anläggningarna färdigställts.

Kommunens tolkning av 6 kap 35§ ÄPBL är att tidpunkten för färdigställandet av de allmänna anläggningarna är en tidigaste möjliga tidpunkt att debitera gatukostnadsersättning och att kommunen själv kan välja när debitering ska ske så länge preskription inte inträtt. Kommunens ambition är att debitera gatukostnader så snart det är möjligt efter att slutbesiktning av de anläggningar gatukostnaden avser har skett. Skulle dock gatukostnadsutredningen och kommunstyrelsens beslut om uttag av gatukostnadsersättningar vara överklagade, såsom i detta fall, kan debitering komma att dröja. Utifrån detta förfarande kan resonemang föras om huruvida det kan anses vara rättssäkert för fastighetsägarna att inte kunna förutse när en fakturering kommer att ske. Å andra sidan kan tidpunkten för färdigställandet av anläggningarna inte heller exakt förutses och slutbesiktningen av anläggningarna kan på grund av exempelvis väderförhållanden ibland skjutas upp i flera månader. Förfarandet att lägga de faktiska fastighetsförhållandena vid debiteringstillfället som grund för debiteringen bedöms vila på skälig och rättvis grund och är även förenligt med de två gatukostnadspolicys som kommunen tagit fram.

Kommunen kommer att genomföra ett antal debiteringar av gatukostnader utifrån ÄPBL framöver. Domen innebär att kommunens nuvarande förfaringssätt är felaktigt och att rutinerna kring debitering måste ändras helt och hållet. Även den pågående planeringen av nya områden i enighet med nya PBL kommer att behöva ses över och förändras.

Skulle kommunen rätta sig efter domens principer har risker för att debitering av gatukostnadsersättningar framledes kommer att ske på oskälig och orättvis grund identifierats. Genom ett överklagande av domen ges möjlighet att få prövat huruvida 6 kap 35§ ÄPBL endast innebär en tidigaste tidpunkt för debitering eller inte och om kommunen ges rätt att lägga de faktiska fastighetsförhållandena vid debiteringstillfället som grund för debiteringen.

Bilagor

Dom i mål nr F 1921-12

Ulf Crichton

Mark- och exploateringschef

NACKA TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2014-03-17
meddelad i
Nacka Strand

Mål nr F 1921-12

KÄRANDE

Nacka kommun, 131 81 Nacka

Ombud 1: Advokat Christian Arnbom, Advokaterna Gustafsson, Arnbom & Hedberg HB, Box 55555, 102 04 Stockholm

Ombud 2: Advokat Annika Gustafsson, samma adress

SVARANDE

Bengt Karlöf, Lännavägen 7, 132 46 Saltsjö-Boo

Ombud: Advokat Lennart Melchior, Hellström Advokatbyrå KB, Box 7305, 103 90 Stockholm

SAKEN

Fordran på ersättning för gatukostnader

DOMSLUT

1. Käromålet ogillas.
 2. Nacka kommun ska ersätta Bengt Karlöf hans rättegångskostnader med 96.250 kr, avseende ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från denna dag till dess betalning sker.
-

Dok.Id 341245

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 1104 131 26 Nacka Strand	Augustendalsvägen 20	08-561 656 00 E-post: mmd.nacka@dom.se www.nackatingsratt.domstol.se	08-561 657 99	måndag – fredag 08:30-16:00 -

BAKGRUND

Nacka kommun antog år 2005 detaljplaner för SV Lännersta 1 A och 1 B samt SV Lännersta 1 A Strandpromenaden. Detaljplanerna vann laga kraft.

Samtidigt med detaljplanearbetet upprättades en gatukostnadsutredning rörande de kostnader för anläggningar som fordrades för de tre nämnda detaljplaneområdenas funktion. Kommunstyrelsen beslöt den 8 maj 2006 att ”anta principerna för kostnadsunderlag utbyggnad av allmänna anläggningar, fördelningsområde och fördelning av kostnader mellan berörda fastigheter, enligt exploateringsenhetens tjänsteskrivelse den 12 april 2006”, dock med vissa justeringar av förslaget i tjänsteskrivelsen; bl.a. att ett kostnadstak för uttag av gatukostnadsersättning bestämdes till 41.480.000 kr. Beslutet vann, efter överklagande, laga kraft i slutet av år 2008.

De aktuella anläggningsarbetena var slutförda under år 2006 eller 2007.

Inom det nyss berörda fördelningsområdet tillkom under år 2008 fastigheten Nacka Lännersta 1:1240 genom avstyckning från Lännersta 1:27 och tillskott genom fastighetsreglering från en annan fastighet.

Kommunen fakturerade den 5 maj 2009 Bengt Karlöf, såsom ägare till Lännersta 1:1240, gatukostnadsersättning med i målet yrkat belopp för den angivna fastigheten. Som förfallodag för betalning angavs den 14 augusti samma år.

YRKANDEN

Nacka kommun har yrkat förpliktande för Bengt Karlöf att till kommunen betala 214.312 kr jämte ränta på beloppet enligt 3 och 6 §§ räntelagen från den 15 augusti 2009 till dess betalning sker.

Bengt Karlöf har bestritt käromålet, men vitsordat yrkat belopp och ränta som i och för sig skäliga för det fall käromålet bifalls och jämkning inte sker. För det fall tingsrätten finner att kommunen i och för sig haft rätt att påföra honom gatukostnadsavgift har han således i andra hand yrkat att beloppet jämkas till noll kr eller det belopp tingsrätten annars finner skäligt.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

GRUNDERNacka kommun

Kommunstyrelsen har den 8 maj 2006 fattat beslut om antagande av principer för gatukostnadsersättning för fastigheter inom detaljplaneområdet SV Lännersta 1A och 1B samt SV Lännersta 1 A Strandpromenaden. Sedan beslutet vunnit laga kraft har kommunen funnit att Bengt Karlöfs fastighet, Lännersta 1:1240, tillkommit inom fördelningsområdet. Fastigheten har därvid åsatts andelstal i enlighet med tidigare beslutade principer. Bengt Karlöf har tillställts en faktura på det yrkade beloppet. Fordringen förföll till betalning den 14 augusti 2009. Betalning har inte skett.

Kommunens totala uttag av gatukostnadsersättning har inte ändrats genom tillkomsten av Karlöfs fastighet. Det sammanlagt fakturerade beloppet är 41.480.017 kr. Konsekvensen av att Karlöfs fastighet har tillkommit inom fördelningsområdet är att fler fastighetsägare har delat på kostnaderna inom det beslutade takbeloppet och att beloppen för varje deltagande fastighet har blivit lägre än vad som framgick av illustrationen av delbeloppen som fanns med vid kommunens beslut. Kommunen

gör alltså inte en vinst jämfört med om fastigheten inte skulle ha tillkommit inom fördelningsområdet mellan kommunstyrelsens beslut och faktureringen. Det finns inte skäl till jämkning av det debiterade beloppet.

Bengt Karlöf

Kommunen har aldrig fattat något beslut om debitering av hans fastighet och inte heller finns det något delegationsbeslut beträffande denna fråga. Kommunstyrelsens beslut den 8 maj 2006 omfattade även vilka fastigheter som skulle ingå i fördelningsområdet. Eftersom hans fastighet (1:1240) inte existerade vid den tiden omfattar beslutet inte fastigheten, vilken han av naturliga skäl inte då heller ägde. Kommunen har inte därefter fattat något nytt fördelningsbeslut.

Anläggningsarbetena utfördes dessutom under 2006. Skyldigheten för en fastighetsägare att ersätta kommunens kostnader för gator och allmänna platser inträder, enligt 6 kap. 35 § äldre plan- och bygglagen, när den ifrågavarande anläggningen kan användas för avsett ändamål. Vid denna tidpunkt existerade inte hans fastighet.

Han har inte – i egenskap av ägare till 1:1240 – haft möjlighet att yttra sig över kommunbeslutet, vilket han lagligen skulle ha haft rätt till.

Kommunen har fakturerat ett högre belopp än som angavs som kostnadstak i beslutet.

Kommunen får genom faktureringen för 1:1240 ersättning med ett högre belopp än den skulle ha fått enligt 2006 års beslut, eftersom ytterligare en fastighet (1:1240) har tillkommit.

Även om han ska utge ersättning ska beloppet jämkas eftersom den av kommunen begärda ersättningen är oskäligt hög med hänsyn till de omständigheter som föreligger i målet, då faktureringen skett på ett så sent stadium och då det endast är den omständigheten att kommunen har dröjt med faktureringen som skulle kunna medföra att han ska erlägga ersättning för gatukostnader för den aktuella fastigheten.

PARTERNAS UTVECKLING AV TALANNacka kommun

Kommunstyrelsen har beslutat anta ”principerna för kostnadsunderlag utbyggnad av allmänna anläggningar, fördelningsområde och fördelning av kostnader mellan berörda fastigheter, enligt exploateringsenhetens tjänsteskrivelse den 12 april 2006...”

Kommunstyrelsen har alltså beslutat att beräkningen ska utgå från de i tjänsteskrivelsen angivna principerna. Kommunen har inte beslutat vilka fastigheter som ersättningen för gatukostnader ska belasta. Eftersom fastigheten ingår i det av kommunstyrelsen fastställda fördelningsområdet kunde fakturering av avgifterna utgå från de vid faktureringen verkliga förutsättningarna utan att kommunstyrelsen fattade ett nytt beslut.

Fakturering kunde inte ske tidigare än under 2009, eftersom Kommunstyrelsens beslut vann laga kraft först under 2008. Arbetena slutfördes visserligen under 2007, men tidpunkten för detta saknar betydelse eftersom fastigheten ingick i fördelningsområdet.

Med utgångspunkt i Bengt Karlöfs resonemang skulle en fastighetsägare kunna undgå att betala ersättning för gatukostnader genom att avvakta med en sammanslagning av två eller flera fastigheter till efter att beslut fattats. Det framstår som stridande mot lagstiftarens vilja att ägaren till en nyttillkommen fastighet skulle kunna åtnjuta värdeökningen på fastigheten utan att ersätta kommunen för de gatukostnader som lett till värdeökningen.

Kommunen gör inte heller någon obehörig vinst, eftersom uttaget av ersättning för gatukostnader inte har täckt kommunens kostnader för utbyggnaden av gatunät m.m. i området.

Bengt Karlöf

Fastigheten Lännersta 1:1240 bildades under 2008 genom avstyckning från Lännersta 1:27 och överföring genom fastighetsreglering till den avstyckade delen av ett område om 375 kvm. från en annan fastighet. Kommunstyrelsens beslut från 2006 anger, bl.a. genom hänvisning till tjänsteutlåtandet som beslutet baseras på, fördelningsområde och fördelning av kostnader mellan berörda fastigheter. Eftersom hans nu aktuella fastighet inte existerade vid beslutet och sålunda inte var berörd angavs inte heller i detta att någon kostnad skulle fördelas på fastigheten. Kommunen har därför inte haft rätt att debitera honom gatukostnadsersättning rörande fastigheten.

Om han skulle åläggas att betala begärt belopp skulle kommunen dessutom göra en oskäligen vinst i strid med lagstiftningen, eftersom någon förändring i övrigt av gatukostnadsfördelningen inte har skett.

Det är inte korrekt att kommunens beslut inte omfattade mer än principerna för kostnadsuttaget. Beslutet har enligt dess lydelse omfattat även ”fördelning av kostnader mellan berörda fastigheter”.

Det framgår av 6 kap. 31 § äldre plan- och bygglagen (ÄPBL), som nu motsvaras av 6 kap. 24 § PBL samt av lagkommentaren till bestämmelserna, att kommunens beslut ska omfatta vilka fastigheter som ska omfattas av gatukostnadsuttag samt fördelningen av kostnaderna. Det framgår vidare att det är ägarna till fastigheterna som blir betalningsskyldiga.

Det är visserligen korrekt, som kommunen anför, att debiteringen av gatukostnaderna endast är ett verkställande av kommunens beslut. Av detta följer emellertid att det är förhållandena vid beslutet som ska vara avgörande. Att, som kommunen gjort, utgå från ”de verkliga förhållandena” vid debiteringen är varken förenligt med lagens ordalydelse eller dess grunder.

Kommunens förfarande nu innebär att kommunens totala uttag av gatukostnader ökar. Ett sådant förfarande torde kräva ett nytt beslut i enlighet med de bestämmelser som gällde vid den aktuella tidpunkten. Det har inte skett.

Som framgår av kommentaren till 6 kap. 24 PBL ska kommunen redan i sitt beslut ta ställning till omständigheter av det slag som att en fastighet är sammanslagningssbar. Överväganden av sådant slag som kommunen gjort, eller inte gjort, i anslutning till sin fördelning av gatukostnaderna är inte relevanta för huruvida han är betalningsskyldig i egenskap av fastighetsägare till Lännersta 1:1240.

Det skulle inte heller vara förenligt med lagstiftarens vilja om en fastighet skulle kunna debiteras gatukostnadsersättning utan att ägaren till fastigheten beretts möjlighet att delta i samrådsförfarande enligt 6 kap. 28-32 §§ PBL eller 6 kap. 36 § ÄPBL.

Det är inte förenligt med lagens grunder att verkställigheten av ett kostnadsuttag skulle förändras endast på grund av att förfarandet dragit ut på tiden till följd av att saken varit föremål för tvist. Det är uppenbart att kommunen genom att dröja med utdebiteringen har erhållit ett högre belopp än om fakturering hade skett omedelbart efter kommunstyrelsens beslut den 8 maj 2006.

Det förhållande att kommunen inte gör vinst eller inte får tackning för sina kostnader är inte relevant för frågan om obehörig vinst. Det väsentliga är att kommunen genom att debitera Bengt Karlöf gör en vinst i förhållande till att kostnader inte skulle tas ut för hans fastighet. Kommunens totala uttag av kostnader ökar ju genom debiteringen av honom.

BEVISNING

Nacka kommun

1. Kommunstyrelsens sammanträdesprotokoll, § 89 av den 8 maj 2006 och

2. exploateringsenhetens tjänsteskrivelse av den 12 april 2006; båda handlingarna till styrkande av att kommunen fattat ett beslut om antagande av de principer som senare ska användas vid debitering av kommunens gatukostnader.
3. Sammanställning av kommunens debitering av gatukostnader inom det aktuella fördelningsområdet till styrkande av yrkat belopp, att beloppet ligger inom ramen för det fastställda takbeloppet samt till vederläggande av att kommunen gör en oskälig vinst i och med uttagande av kostnader för fastigheten.

Bengt Karlöf

1. Kommunens sammanträdesprotokoll av den 8 maj 2006 jämte bilagan 4 A till detta (upptagande de fastigheter som enligt beslutet är berörda av gatukostnaderna) och
2. kommunens tjänsteskrivelse av den 12 april 2006; båda handlingarna till styrkande av att kommunens beslut omfattade fördelningen av kostnader mellan de berörda, vid tidpunkten existerande, fastigheterna samt att Lännersta 1:1240 därmed inte omfattades av kommunens beslut.
3. Kommunens informationsskrivelse 2009-02-11 till vilken fogats en ändrad bilaga 4 A till styrkande av att kommunen ändrat sammanställningen efter beslutet om gatukostnadsersättning.
4. Handlingar från Lantmäterimyndigheten i Nacka kommun till styrkande av att fastigheten Lännersta 1:1240 registrerades först den 11 juli 2008 samt att fastigheten inte bildades genom avstyckning från Lännersta 1:27 utan genom sammanläggning med del av Lännersta 1:274, vilken fastighet inte har upptagits i någon förteckning med skyldighet att erlagga gatukostnader och således inte heller haft någon sådan skyldighet.

DOMSKÄL

Parterna har samtyckt till att målet avgörs i sammansättningen en lagfaren domare och ett tekniskt råd.

Parterna har i målet utgått från att 1987 års plan- och bygglag (ÄPBL) är tillämplig vid prövningen. Det är korrekt såvitt gäller regleringen i 6 kap. ÄPBL rörande ersättning för gatukostnader eftersom de reglerna gällde såväl vid kommunens beslut 2006 som vid debiteringen av gatukostnadsersättningen 2009. När det gäller frågor om forum och rättegångskostnader i förevarande mål ska emellertid 15 kap. 10 § PBL (2010:900) tillämpas. I fråga om rättegångskostnadsregleringen innebär den nya lagen inte någon skillnad mot vad som tidigare gällde.

Kommunstyrelsens beslut den 8 maj 2006 innebar inte mer än att principerna för uttag av gatukostnadsersättning bestämdes jämte ett takbelopp för kostnaderna

Av 6 kap. 31 § tredje stycket ÄPBL framgår ramarna för det kommunala beslutet att ålägga fastighetsägare gatukostnadsansvar. Kommunen beslutar således om avgränsningen av det *område* inom vilket fördelning skall ske, de *kostnader* som skall fördelas samt om *grunderna* för fördelningen. Det administrativa arbete som därefter blir aktuellt med fakturering efter de förhållanden som gäller när fakturering får ske fordrar alltså inte nya beslut av kommunfullmäktige eller kommunstyrelse.

I det aktuella kommunstyrelsebeslutet antogs, såsom framgår ovan under rubriken bakgrund, principer enligt vad som nyss sagts. Beslutet hänvisar visserligen till en tjänsteskrivelse som innehåller bl.a. en bilaga 4 A som anger berörda fastigheter och vilka kostnader dessa bedömdes komma att påföras. Det anges emellertid i samma tjänsteskrivelses rubrik att bedömningen är preliminär. Kommunstyrelsens beslut kan alltså inte tolkas som att genom detta slutligt har lagts fast just vilka fastigheter som ska omfattas av skyldigheten att betala gatukostnadsersättning.

Tidpunkten då det blir klart vilka fastigheters ägare inom ett fördelningsområde som ska utge gatukostnadsersättning är den när anläggningen kan användas för avsett ändamål

Enligt 6 kap. 35 § första stycket ÄPBL inträder skyldigheten för en fastighetsägare att ersätta kommunen kostnader för gator och allmänna anläggningar, när den anläggning som ersättningen avser kan för hans fastighet användas för avsett ändamål.

Detta innebär att kostnaderna för anläggningen kan fördelas mellan endast de som var ägare till fastigheter som existerade inom fördelningsområdet vid tidpunkten när anläggningen färdigställdes såvitt angår fastigheternas behov. En annan tolkning av 6 kap. 35 § ÄPBL kan inte ha varit avsedd vid lagens tillkomst (se prop. 1985/86:1 s 226, där det uppenbarligen förutsätts att debitering av gatukostnad ska ske av ägaren till den vid anläggningsarbetenas avslutande befintliga fastigheten och inte av ägare till därefter genom avstyckningar bildade fastigheter ; jfr.även Bexelius m.fl. Byggnadslagstiftningen, 5 u. 1970 NGB, s 228 f.) och framstår dessutom allmänt sett som olämplig (jfr. bl.a. byggnadsnämndens skyldighet att lämna vissa upplysningar – bl.a. rörande gatukostnadsersättning – till den som överväger att förvärva t.ex. mark för nybildning av fastighet – enligt 11 kap. 2 § ÄPBL; se om denna fråga Didón m.fl. Plan- och bygglagen, en kommentar, NGB 1987, s. 389m).

Det är ostridigt i målet att de arbeten som gatukostnadsersättningen avser slutfördes åtminstone något år innan Bengt Karlöfs nu aktuella fastighet bildades; käromålet ska därför ogillas

Enligt vad Bengt Karlöf har anfört slutfördes anläggningsarbetena under 2006, medan kommunen har menat att detta skedde under år 2007. Det är ostridigt att Bengt Karlöfs fastighet bildades först under 2008. Eftersom hans fastighet inte existerade när anläggningen var utförd ska käromålet ogillas.

Det förhållandet att kommunens beslut, i fråga om uttagande av gatukostnader och om principerna för fördelning av dessa kostnader, hade överklagats och att saken inte var slutligt avgjord förrän i slutet av år 2008 har inte någon betydelse för denna bedömning.

Mark- och miljödomstolen konstaterar – vid sidan av det nu anförda – att Bengt Karlöf inte har anført någon omständighet som i och för sig skulle kunna föranleda jämkning av det av kommunen fordrade beloppet och att det också i och för sig saknar betydelse för prövningen huruvida han – som ägare till den i målet aktuella fastigheten haft tillfälle att delta i samrådet rörande förslaget till gatukostnadsersättning. Inte heller har kommunen gjort någon vinst eller oskälig sådan genom att han faktureras för den nu aktuella fastigheten, eftersom takbeloppet för utdebiteringen har överskridits med endast några kronor och – som kommunen anført – andra fastighetsägare inom området har fakturerats lägre belopp till följd av att hans fastighet har tillkommit.

Som Mark- och miljödomstolen emellertid redan funnit ska käromålet ändå ogillas eftersom Bengt Karlöfs fastighet tillkommit inom fördelningsområdet efter det att fastighetsägarnas skyldighet att ersätta kommunens kostnader redan hade inträtt.

Vid denna bedömning ska Nacka kommun ersätta Bengt Karlöf dennes rättegångskostnader. Yrkat belopp är inte ifrågasatt av kommunen och framstår också som skäligt.

I domstolens avgörande har deltagit rådmannen Åke Söderlind, ordförande, och tekniska rådet Björn Rossipal.

ANVISNING FÖR HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga (DV 425)

Överklagande senast den 7 april 2014.

ANVISNING FÖR HUR MAN ÖVERKLAGAR - DOM I MÅL DÄR MARK- OCH MILJÖDOMSTOLEN ÄR FÖRSTA INSTANS

Den som vill överklaga mark- och miljödomstolens dom ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till mark- och miljödomstolen.** Överklagandet prövas av Mark- och miljööverdomstolen vid Svea hovrätt.

Överklagandet ska ha kommit in till mark- och miljödomstolen **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till mark- och miljödomstolen och det måste ha kommit in till mark- och miljödomstolen **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.

För att ett överklagande ska kunna tas upp krävs att Mark- och miljööverdomstolen lämnar **prövningstillstånd**. Det görs om:

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som mark- och miljödomstolen har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som mark- och miljödomstolen har kommit till,
3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd inte meddelas står mark- och miljödomstolens avgörande fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Mark- och miljööverdomstolen varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om:

1. den dom som överklagas med angivande av mark- och miljödomstolens namn samt datum för domen och målnummer,
2. den ändring av mark- och miljödomstolens dom som klaganden vill få till stånd,
3. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende mark- och miljödomstolens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,
4. de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas, samt
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis.

Har en omständighet eller ett bevis som åberopas i Mark- och miljööverdomstolen inte lagts fram tidigare, ska klaganden förklara anledningen till omständigheten eller beviset inte åberopats i mark- och miljödomstolen. **Skriftliga bevis** som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att motparten ska infinna sig personligen vid huvudförhandling i Mark- och miljööverdomstolen.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud. Till överklagandet ska bifogas lika många kopior av skrivelsen som det finns motparter i målet. Har inte klaganden bifogat tillräckligt antal kopior, framställs de kopior som behövs på klagandens bekostnad.

Om ni tidigare informerats om att **förenklad delgivning** kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.

Ytterligare upplysningar lämnas av mark- och miljödomstolen. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.